

57 כשיעור הזמן שיש בו **כְּדִי שֵׁבִיא בְּהֵמָה אַחֲרַת וְיִשְׁחֹטוּ**.
 58 הגמרא הבינה מדברי רבי חנינא שכוונתו להבאת הבהמה ממקום
 59 אחר. מקשה הגמרא: וכי יתכן שהשיעור הוא בכדי שֵׁבִיא בהמה
 60 אחרת אֲפִילוּ מְעַלְמָא, הלא אם כן נִתְּתָה את דְּבַרְיָךְ לְשִׁיעוּרֵינוּ.
 61 שהרי לפעמים היא רחוקה ממקום השחיטה ולפעמים היא קרובה,
 62 ואיך יתכן שישתנה שיעור שהייה.
 63 מתרצת הגמרא: אָמַר רַב פֶּפְאָה, אין הכוונה להבאת בהמה ממקום
 64 אחר, אלא בהמה העוֹמֶדֶת כאן במקום השחיטה ועדיין צריך לְהַטִּיל
 65 אותה על הקרקע אִיכָּא בִּינְיָהוּ – בין רבי יוחנן ורבי חנינא. שלרבי
 66 יוחנן אין משערים אלא בזמן הדרוש לשחיטתה, ולרבי חנינא שיעור
 67 שהייה הוא הזמן הדרוש להטלתה ולשחיטתה.
 68 הגמרא מביאה שיטה נוספת בשיעור שהייה: אָמְרֵי בְּמַעְרְבָא
 69 מִשְׁמִייה דְּרַבִּי יוֹסִי בְּרַבִּי חֲנִינָא, שיעור שהייה הוא זמן שיש בו כְּדִי
 70 שֵׁבִיבֵיהֶנּוּ (לבהמה רבוצה) וְשׁוּב יִרְבִּיצֶנָה וְיִשְׁחֹטוּ אותה. וכשיעור
 71 הנדרש לכל זה בבהמה דְּקָה הוא שיעור שהייה לבהמה דְּקָה,
 72 וכשיעור זה בבהמה נְפָה הוא שיעור שהייה לבהמה נְפָה.
 73 רבא מכשיר שחיטה בזמן מרובה: אָמַר רַבָּא, הַשְׁחֹטָה כִּסְכִין רַעָה
 74 שאינה מחודדת היטב ואינה חותכת יפה, אֲפִילוּ אם היא מוליכה
 75 ומביאה על הצואר כֹּל הַיּוֹם בְּלוּלָה עד שנשחטו סימניה, שחיטתו
 76 כְּשֵׁרָה, שכן לא הפסיק בה.
 77 הגמרא מביאה טפס בדיון שהייה: בְּעֵי רַבָּא, אם שהה בשחיטתו כמה
 78 פעמים בְּשִׁחִיטָה קצרות שאין בכל אחת בפני עצמה כשיעור שהייה,
 79 אבל בצירוף כולן יש כשיעור זה, מֵהוּ שֵׁיִצְטָרְפוּ כל השחיות לפסול
 80 את השחיטה.
 81 וסברה הגמרא עתה שמכשיר רבא בסכין רעה אפילו שהוא מפסיק
 82 באמצע השחיטה, אלא שאין בכל שהייה בפני עצמה כדי שיעור
 83 שהייה. מקשה הגמרא: איך הסתפק רבא בצירוף שחיות, וְתַפְשׁוּטָה
 84 לָהּ מְדִידָה – הלא מכך שהכשיר רבא עצמו שחיטה בסכין רעה יש
 85 לפשוט שאין השחיות מצטרפות זו לזו.
 86 מתרצת הגמרא: הֵתִים מדובר בְּדִלָא שֶׁהָהּ כלל באמצע שחיטתו,
 87 אלא שחט כל היום כולו ללא הפסקה.
 88 הגמרא מביאה טפס נוסף שהייה: בְּעֵי רַב הוֹנָא בְּרִיה דְּרַב נָתָן, אם
 89 שחט כדיון את רוב הסימנים, ואחר כך שֶׁהָהּ כשיעור שהייה הפוסלת,
 90 ואחר כך המשיך בְּשִׁחִיטַת הַמֵּיעוּט אחרון של הַסִּימָנִים, מֵהוּ. האם
 91 כשנשחט הרוב כדינו הוכשרה השחיטה, והמיעוט האחרון אינו
 92 מעלה ולא מוריד. או דלמא, אף שאין המיעוט צריך שחיטה, מכל
 93 מקום אם נשחט שלא כדיון פוסל את השחיטה כולה, שכן שחיטה
 94 אחת היא.
 95 מסיקה הגמרא: תִּיקוּ.
 96 שנינו במשנתנו: רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, אִם שֶׁהָהּ [כְּדִי בִיקוּר]. שואלת
 97 הגמרא: מַאי כְּדִי בִיקוּר. ומשיבה: אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן, שיעור שהייה
 98 לרבי שמעון הוא זמן שיש בו כְּדִי בִיקוּר [בדיקתו] שֶׁל חֲכָם העיר
 99 את הסכין.
 100 וסברה הגמרא שכוונתו היא לחכם שאינו נמצא במקום השחיטה,
 101 ושיעור שהייה כולל אף את זמן הגעתו למקום זה. מקשה הגמרא:
 102 אִם כֵּן נִתְּתָה דְּבַרְיָךְ לְשִׁיעוּרֵינוּ, שכן לפעמים החכם קרוב למקום
 103 השחיטה ולפעמים רחוק הוא, ואיך יתכן שמשום כך ישתנה שיעור
 104 שהייה.
 105 מתרצת הגמרא: אין הכוונה לחכם שאינו במקום השחיטה, אֲלָא
 106 שיעור שהייה הוא כְּדִי בִיקוּר הַטָּבָח [השוחט] שהוא עצמו חֲכָם
 107 העיר.

משנה

108
 109 נחלקו תנאים באופן שנשחט רק סימן כהלכתו והשני נשחט בפסול
 110 או שלא נשחט כלל, האם אסורה הבהמה משום נבילה או משום
 111 טריפה: שָׁחַט אֶת הַזֵּשֶׁט וּפְסָק [ו-חותר] אֶת הַנֶּגְרָת [הקנה] שלא
 112 בדרך שחיטה, או פָּסַק אֶת הַנֶּגְרָת שלא בדרך שחיטה וְאָחַר כָּךְ
 113 שָׁחַט אֶת הַזֵּשֶׁט, או שָׁחַט אֶחָד מֵהֶן וְלֹא שָׁחַט את הסימן השני

1 ואם נִשְׁחַטָה בְּהֵמָה אַחֲרַת שלא בכונה יחד עִמָּה, לְרַבִּי נָתָן הסובר
 2 ששחיטת חולין אינה צריכה כוונה הַפְּרָה פְּסוּלָה וְהַבְּהֵמָה האחרת
 3 כְּשֵׁרָה, ואפילו שאין לפסול את הפרה משום פסול מלאכה אחרת,
 4 שכן שחיטת האחרת נעשתה שלא בכונה ואינה גורמת להיסח
 5 הדעת מהפרה, מכל מקום הפרה נפסלת משום 'אותה ולא אותה
 6 וחבירתה'. אבל לְרַבְּנָן הסוברים ששחיטה צריכה כוונה, הַפְּרָה
 7 כְּשֵׁרָה ואין בה משום פסול 'אותה' – ולא אותה וחבירתה, שהרי
 8 שחיטת האחרת שנעשתה שלא בכונה אינה נחשבת לשחיטה,
 9 ואילו הַבְּהֵמָה האחרת פְּסוּלָה.
 10 שואלת הגמרא: הלא פְּשִׁטָא שמלאכה פוסלת בפרה, שכן משנה
 11 מפורשת היא במסכת פרה (פ"ד מ"ד) שכל העוסקים בפרה פוסלים
 12 אותה במלאכה אחרת, ומה בא רבא להשמיענו בזה.
 13 משיבה הגמרא: אכן בדיון זה אין שום חידוש, אך את דין נִשְׁחַטָה
 14 בְּהֵמָה אַחֲרַת עמה בלא כוונה שֶׁלְרַבִּי נָתָן הפרה פסולה אִיצְטְרִיכָא
 15 לֵיהּ לרבא להשמיענו. שכן סָלְקָא דְעֵתָךְ אֲמִינָא, אמנם 'ישחט
 16 אותה' אָמַר רַבְּחִינָא, ודרשו חכמים מכתוב זה 'ולא אותה
 17 וְהַבְּחִירָתָה', וְאוּלַם הֵיכִי דְמֵי, דווקא כְּגוֹן שֶׁשָׁחַט שְׁתֵּי פְרוֹת
 18 אדומות בְּהַרְי הַרְדִּי [בבת אחת], אֲבָל אם שחט בְּהֵמָה דְחוֹלִין יחד
 19 עם הפרה האדומה, אִימָא לֹא נפסלת הפרה בכך. קָא מִשְׁמַע לְן
 20 רבא, שאף שחיטת בהמת חולין יחד עמה היא בכלל המיעוט 'ולא
 21 אותה וחבירתה', ואף היא פוסלת בה.
 22 ועוד אמר רבא: הֵתִף בכונה דְלַעֲת יחד עִמָּה, לְדְבַרִּי הַבֵּל הפרה
 23 פְּסוּלָה משום פסול מלאכה אחרת. אבל אם נִתְּתָה דְלַעֲת שלא
 24 בכונה יחד עִמָּה, לְדְבַרִּי הַבֵּל הפרה כְּשֵׁרָה, לפי שאין מלאכה
 25 פוסלת בפרה אלא אם כן היא נעשית בכונה, שכן רק באופן זה היא
 26 גורמת להיסח הדעת מהפרה.

משנה

27
 28 משנה זו עוסקת בפסול שהייה, שאם הפסיק השוחט באמצע
 29 השחיטה, ולאחר שהות מסוימת המשיך וגמרה, שחיטתו פסולה.
 30 נְפִלְתָה הַסִּכִּין מידו באמצע השחיטה וְהִנְבִּיחָהּ והמשיך בשחיטתו, או
 31 שֶׁנִּפְלוּ בְּלִי [בגדיו] באמצע השחיטה וְהִנְבִּיחָהּ והמשיך בשחיטתו,
 32 או שֶׁשְׁחִיטוּ אֶת הַסִּכִּין לפני השחיטה, ובגלל שהתיגע בהשחוח עָף
 33 [התעייף] באמצע השחיטה וְכָא חֲבִירוֹ וְשָׁחַט – וגמר את השחיטה,
 34 אִם שֶׁהָהּ בכל אלו זמן שיש בו כְּדִי שֶׁחִיטָה שלימה, שחיטתו
 35 פְּסוּלָה.
 36 רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, אִם שֶׁהָהּ כשיעור זמן שיש בו כְּדִי בִיקוּר
 37 [בדיקת] הסכין שחיטתו פסולה, וזה הוא שיעור שהייה.

גמרא

38
 39 שנינו במשנה, 'אם שהה כדי שחיטה פסולה': שואלת הגמרא: מַאי
 40 כְּדִי שֶׁחִיטָה? ומשיבה: אָמַר רַב, שיעור זמן שיש בו כְּדִי שֶׁחִיטָה
 41 בְּהֵמָה אַחֲרַת.
 42 אָמְרֵי לֵיהּ רַב פִּתְנָא וְרַב אִפִּי לְרַב ושאלוהו, האם שיעור זה של
 43 כְּדִי שֶׁחִיטָה בְּהֵמָה נאמר לשהייה של בְּהֵמָה דווקא, וְאוּלַם זמן
 44 שחיטת עוֹף [שהוא יותר קצר] הוא השיעור לשהייה בעוֹף. או
 45 דְלָמָא, אף כדי שחיטת בְּהֵמָה הוא שיעור שהייה לעוֹף.
 46 אָמַר לְהוּ רב, לֹא הוּהוּ בְּרִיחָנָא בִּיהּ בְּחִבְבֵי דְאִישִׁילִיָּה – לא היתה
 47 דעתי גסה עם רבי חייה דודי כשלמדתי הלכה זו, ולא היה עמי בסבר
 48 פנים כדי שאשאלנו.
 49 הגמרא מביאה מחלוקת אמוראים בנידון זה: אָתְמַר, אָמַר רַב, זמן
 50 שיש בו כְּדִי שֶׁחִיטָה בְּהֵמָה הוא שיעור שהייה לְבְּהֵמָה, וזמן שיש
 51 בו כדי שחיטת עוֹף הוא שיעור שהייה לעוֹף. וְשַׁמְאֵל אָמַר,
 52 אֲפִילוּ שיעור שחיטת בְּהֵמָה הוא שיעור שהייה לעוֹף.
 53 וְכֵן כִּי אָתָּא רַבִּין, אָמַר בשם רַבִּי יוֹחָנָן, אֲפִילוּ בְּהֵמָה לעוֹף הוא
 54 שיעור שהייה בעוֹף.
 55 הגמרא מביאה את שיטת רבי חנינא בשיעור שהייה ודנה בזה: רַבִּי
 56 (חֲנִינָא) [חֲנִינָא] אָמַר, שיעור שהייה אינו רק בכדי שחיטה, אלא

המשך ביאור למס' חולין ליום חמישי עמ' א

8 הרי היא טרפה. והודה לו רבי עקיבא וחזר להורות כרבי ישבב.

9 **נמרא**

10 שנינו במשנה: שחט את הוושט וכו' רבי ישבב אומר נבילה, והודה
11 לו רבי עקיבא. מקשה הגמרא: ורמינהי [וקשה], הלא שנינו
12 במשנה להלן (מב.) 'אלו מרפות פנהמה,

1 כלל אלא המתין לה עד שמתה, או ששחט סימן אחד כהלכתו
2 והחליד [תחב] את הסבין תחת הסימן השני ופקקו שלא כדין,
3 רבי ישבב אומר, מאחר שלא שנשחטו שניהם כהלכתם, הבהמה
4 נבלה. ורבי עקיבא אומר, מאחר שנשחט בה סימן אחד כהלכתו
5 אינה נבילה, ואינה אסורה אלא משום טרפה.
6 כלל אומר רבי ישבב משום רבי יהושע, כל שנפסקה בשחיטתה
7 הרי היא נבלה. וכל ששחיטתה פראוי, ודבר אחר גרם לה ליפסל,

1 נְקִיבַת הַנוֹשֵׁט, וְפִסְקוֹת הַגְּרֵגְרָתָא. הרי לנו שאם נפסקה הגרגרת
 2 שלא בדרך שחיטה אינה נבילה אלא טריפה, שכן היא נמנית בכלל
 3 י"ח הטריפות השנויות שם. נמצא שמשנה זו סותרת את השנוי
 4 במשנתנו שהודה רבי עקיבא לרבי ישבב, ולדברי הכל אם שחט את
 5 הושט ופסק את הגרגרת הרי היא נבילה.
 6 הגמרא מביאה את תירוצו של רבא על הסתירה האמורה: **אַמְר**
 7 **רַבָּא, לֹא קָשְׁיָא. כַּאֲן** במשנתנו מדובר שְּקוּדָם שְּחָט סִימָן אחד
 8 **וּלְכַסּוֹף פֶּסֶק** את השני, ו**כַּאֲן** (במשנה להלן) מדובר שְּקוּדָם פֶּסֶק
 9 סִימָן אחד וּלְכַסּוֹף שְּחָט את השני. שאם קודם שְּחָט וּלְכַסּוֹף פֶּסֶק,
 10 **נִפְסְלָת בְּשְׁחִיטָה** היא נחשבת, וכל שנפסלה בשחיטה הרי היא
 11 נבילה. אבל אם פֶּסֶק וּלְכַסּוֹף שְּחָט, כִּי –כמוֹן דְּבֵר אַחַר גְּרָם לָהּ
 12 **לִפְסַל דְּמֵיָא** –דומה] בהמה זו, שהרי קודם השחיטה נפסק הסימן,
 13 וכל שאין חל הפסול בשחיטה עצמה אינה אלא טריפה ולא נבילה.
 14 הגמרא דוחה את תירוצו של רבא: **אֵיתְיִבְיָה רַב אַהֲא פְּר הוֹנָא**
 15 **לְרַבָּא,** הלא שנינו במשנה, שְּחָט את הַנוֹשֵׁט וְפִסְק את הַגְּרֵגְרָתָא,
 16 או שְּפִסְק את הַגְּרֵגְרָתָא וְאַחַר כֵּךְ שְּחָט את הַנוֹשֵׁט, הרי זו נבילה.
 17 הרי לנו כי גם בפסק ולכסוף שחט אמר רבי ישבב שהיא נבילה, וגם
 18 על זה הודה לו רבי עקיבא. השיבו רבא: **אֵימָא** כּוּוֹנַת הַמשנה,
 19 **וְכַבֵּר שְּחָט את הַנוֹשֵׁט מְעִיקְרָא,** קודם שפסק את הגרגרת.
 20 **אַמְר** ליה רב אחא בר הונא לרבא, לא יתכן לפרש כן בדברי המשנה,
 21 שכן **שְׁנֵי תְשׁוּבוֹת** יש בַּדְבָר. **תָּרָא** – הדחייה הראשונה, דאם כן
 22 בבא זו של 'פסק את הגרגרת ואחר כך שחט את הושט' הֵיינו בבא
 23 קַמְיִתָּא של 'שחט את הושט ואחר כך פסק את הגרגרת', ואם כן
 24 למה שנתה המשנה את אותו הדין פעמיים. **וְעוֹד** תשובה יש בדבר,
 25 **דְּהָא תַנֵּן** בפירושו **וְאַחַר כֵּךְ** שחט את הושט', ואיך יתכן לפרש בזה
 26 שקודם שחט את הושט.
 27 הגמרא מביאה תירוץ אחר של רבא על הסתירה האמורה: **אֵלָא**
 28 **אַמְר רַבָּא,** מה שנתנה המשנה להלן 'אלו טריפות', אין הכוונה
 29 דווקא לאיסור טריפה, אלא **אַלּוֹ אַסּוּרוֹת' תַּקְנֵי, וַיֵּשׁ מֵהֵן נְבִילוֹת,**
 30 כגון נקיבת הושט ופסוקת הגרגרת, **וַיֵּשׁ מֵהֵן מַרְפְּאוֹת,** כגון שאר
 31 הטריפות השנויות שם.
 32 מקשה הגמרא על תירוצו של רבא: מאחר ששונה המשנה גם את
 33 האסורות משום נבילה, **וְלִהְיוֹשׁוּב נְמִי** –יש לה למנות] גם את מה
 34 דַּאֲמַר תַּקְנֵיהָ. דַּאֲמַר תַּקְנֵיהָ, בהמה שעשָׂאָה גִּיסְמָא –חלוקה
 35 לשנים] וכגון שנחתכה לרוחבה בצוארה או בגבה עד חללה הפנימי,
 36 הרי היא נבילה. ואף שהיא עדיין מפרכסת הרי היא חשובה כמתה,
 37 ומשמאת טומאת נבילה. עוד מקשה הגמרא: מאחר ששונה המשנה
 38 גם איסורי נבילה, **וְלִהְיוֹשׁוּב נְמִי** מה דַּאֲמַר רַבִּי אֶלְעָזָר. דַּאֲמַר רַבִּי
 39 **אֶלְעָזָר,** בהמה שנפְּלָה ממנה יָרֵךְ וְחָלַל שֶׁלָּהּ – שנחתכה ירכה
 40 ממקום חיבורה עם כל בשרה עד שנעשית גומא במקום החתך
 41 וחללה נראה לעין, הרי היא נבילה.
 42 כִּי תַקְנֵי במשנה על הלהלן גם בהמה האסורה משום נבילה בכלל י"ח
 43 הטריפות, דווקא נבילה **דְּלֹא מְטַמְּאָה מַחֲיִים** קתני, כגון פסוקת
 44 הגרגרת שנעשית נבילה רק לאחר שמתה משום שלא נשחטה
 45 כהלכתה בשני סימניה. **אַבְל** נבילה **דְּמְטַמְּאָה** אף מַחֲיִים, כגון
 46 גיסטרא או ניטלה ירך וחלל שלה שהיא חשובה כמתה אף כל זמן
 47 שהיא חיה ומפרכסת, **לֹא קָתְנִי** במשנה זו.
 48 הגמרא מביאה את תירוץ ריש לקיש על הסתירה האמורה: רַבִּי
 49 **שְׁמַעוֹן בֶּן לֵקִישׁ אָמַר,** לעולם כוונת המשנה להלן לטריפות בלבד
 50 אלא שְׂכַאֲן במשנתנו מדובר שְּשָׁחַט את הגרגרת הפסוקה בְּמִקּוֹם
 51 הַחֶתֶךְ, וְכַאֲן (במשנה להלן) מדובר שְּשָׁחַט את הגרגרת הפסוקה
 52 **שֶׁלֹּא בְּמִקּוֹם הַחֶתֶךְ** אלא למעלה או למטה ממנו. שאם שְּחָט
 53 בְּמִקּוֹם הַחֶתֶךְ, כִּנְפְסָלָה בְּשְׁחִיטָה היא נחשבת, שהרי חיתוך רוב
 54 הגרגרת לא נעשה על ידי מעשה שחיטה, ועל כן היא נבילה. אבל
 55 אם שחט את הגרגרת **שֶׁלֹּא בְּמִקּוֹם חֶתֶךְ,** הרי נעשה מעשה שחיטה
 56 גם בה, ועל כן נחשבת פסיקת הגרגרת כִּי –כאילוֹן דְּבֵר אַחַר גְּרָם
 57 **לָהּ לִפְסַל דְּמֵיָא** –דומה] בהמה זו, אבל אין חסרון בעצם מעשה
 58 השחיטה, ועל כן אינה אלא טריפה.

59 הגמרא דוחה את תירוצו של ריש לקיש: **וְנִי אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן**
 60 **לֵקִישׁ קָבִי,** שאף בגרגרת פסוקה שייכת שחיטה. **וְהָאֲמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן**
 61 **בֶּן לֵקִישׁ,** אף על גב שנב בריאה מטריף את הבהמה, וכל שנפלה
 62 טריפה בבהמה קודם גמר שחיטה הרי היא נאסרת, מכל מקום אם
 63 שְּחָט את הַקֶּנֶה וְאַחַר כֵּךְ נִיקְבָה הַרִיָּאָה קודם ששחט את הושט,
 64 הרי היא כְּשֶׁרָה. משום שהריאה תלויה בקנה, ולאחר שנחתך רוב
 65 הקנה הרי היא כמי שכבר ניטלה כולה מהבהמה ומונחת בסל, ועל
 66 כן שוב אין הבהמה נטרפת מחמת נקיבתה. **אֵלָמָא כַּמָּאן דְּמַנְחָא**
 67 **בְּרִיקוּלָא דְּמֵיָא** – הרי לנו שסובר ריש לקיש שלאחר שנחתך רוב
 68 הקנה הרי הוא כמונח בסל וכבר אינו מחובר לגוף הבהמה, ואם כן
 69 הֵבָא נְמִי בפסוקת הגרגרת ברובה יש לומר שהקנה כַּמָּאן דְּמַנְחָא
 70 **בְּרִיקוּלָא** –כמונח בסל] דְּמֵיָא, ואיך אמר ריש לקיש שאם שחט
 71 שלא במקום החתך מועילה השחיטה להוציא מידי נבילה. הלא אף
 72 אם שחט שלא במקום חתך לא יתכן שיחשב הדבר למעשה שחיטה,
 73 שהרי כבר אין הקנה מחובר לגוף הבהמה.
 74 הגמרא מביאה את תירוץ רבי יוחנן על הסתירה האמורה: **אֵלָא אָמַר**
 75 **רַבִּי הֵיָא פְּר אַבָּא אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן,** **לֹא קָשְׁיָא** ממשנתנו על המשנה
 76 להלן, משום שְׂכַאֲן (במשנה להלן) מדובר קוּדָם הַחֶתֶךְ של רבי
 77 עקיבא והודאטו לדברי רבי ישבב שכל שנפסלה בשחיטה נבילה,
 78 ומשנה זו הולכת בשיתנו הראשונה ועל כן מנתה את פסוקת
 79 הגרגרת בכלל י"ח טריפות. וְכַאֲן במשנתנו המחשיבה את פסוקת
 80 הגרגרת לנבילה, מדובר לְאַחַר הַחֶתֶךְ של רבי עקיבא. ואף על פי
 81 שחזר בו רבי עקיבא, לא עקרו התנאים את משנתם הראשונה,
 82 וְהַמְשִׁנָּה שנשנתה קודם החזרה **לֹא זוּה מְקַוְמָה.**
 83 הגמרא מפרשת את מימרת ריש לקיש שהובאה לעיל: **גּוֹפָא, אָמַר**
 84 **רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן לֵקִישׁ, שְּחָט את הַקֶּנֶה וְאַחַר כֵּךְ נִיקְבָה הַרִיָּאָה,**
 85 **כְּשֶׁרָה. אָמַר רַבָּא, לֹא אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן לֵקִישׁ אֵלָא בְּרִיָּאָה**
 86 **שְׁנִיקְבָה** בין שחיטת הקנה לשחיטת הושט. הוֹאִיל וְחֵי רִיָּאָה תְלוּיָה
 87 בְּקֶנֶה, לפיכך לאחר שחיטת רובו כבר אינה מחוברת לגוף הבהמה,
 88 ואינה מטריפה אותה מחמת נקיבתה. **אַבְל כַּכְּנֵי מְעִיִים** שניקבו בין
 89 שחיטת הקנה לשחיטת הושט **לֹא** התייר ריש לקיש, אלא נקיבתם
 90 מטריפה את הבהמה. משום שחיות בני חיים אינה תלויה בקנה
 91 אלא בושט, ואף לאחר שחיטת הקנה עדיין הם מחוברים לגוף
 92 הבהמה.
 93 הגמרא מביאה את קושיית רבי זירא על סברת רבא בביאור דברי רבי
 94 שמעון בן לקיש: **מְתַקִּיף לָהּ רַבִּי זִירָא** לרבא, **מֵאַחַר שֶׁנְּזַלְרוּ פָּה**
 95 **סִימְנֵי מַרְפֵּא הַתְּרֵת** – מאחר שהתייר ריש לקיש נקיבת ריאה לאחר
 96 שחיטת הקנה משום שלאחר שחיטת סימן אחד כבר נטרפה הבהמה,
 97 אם כן מה לִי אם נטרפה בְּרִיָּאָה וְמָה לִי אם נטרפה כַּכְּנֵי מְעִיִים.
 98 וסבר רבי זירא שטעמו של ריש לקיש אינו משום שהריאה נחשבת
 99 כמונחת בסל לאחר שחיטת הקנה, אלא משום שלאחר שנשחטה
 100 במקצת וכבר אין בה חיות גאורת אסרת בחצי חיות.
 101 **שְׂהִיָא, לְפִי** שאין הטריפה אסרת גאורת בחצי חיות.
 102 **וְהֵרַד בֵּיהּ רַבִּי זִירָא** מקושייתו זו, והודה שדווקא הריאה אינה
 103 נטרפת לאחר שחיטת הקנה, לפי שהיא כמו שמונחת בסל. מוכיחה
 104 הגמרא שרבי זירא חזר בו: ממה דַּכְּעִי –[שהסתפק] **רַבִּי זִירָא,** אם
 105 נִקְבּוּ כַּכְּנֵי מְעִיִים בֵּין שחיטת סִימָן הראשון שהוא הקנה לשחיטת
 106 הסִימָן השני שהוא הושט, מְהוּ דִין הַבהמה. מִי מַצְטַרֵף הַסִּימָן
 107 רִאשׁוֹן לְסִימָן הַשֵּׁנִי בשחיטתו כדי לַטְהָרָה מִיָּדִי נְבִילָה, או ששחיטת
 108 הסימן הראשון לֹא מצטרף לשחיטת השני, משום שאין שניהם שוים
 109 זה לזה. שכן הראשון נשחט בשחיטה הראויה גם לטהר מידי נבילה
 110 וגם להתייר את הבהמה באכילה, ואילו השני שחט רק בשחיטה
 111 המטהרת מידי נבילה אבל לא מתירה באכילה, שהרי קודם שנשחט
 112 כבר נאסרה באכילה משום טריפה, ומאחר שאין צירוף ביניהם אין זו
 113 שחיטה המוציאה מידי נבילה.
 114 ואף שבדברי רבי זירא לא מפורש שהסתפק לענין טהרה מידי נבילה
 115 בדווקא ולא לענין היתר אכילתה, מוכיחה הגמרא שדווקא לענין זה
 116 הסתפק, ממה שדימו האמוראים את ספיקו לספק אילפא שהסתפק
 המשך בעמוד קל

המשך ביאור למס' חולין ליום חמישי עמ' ב

5 אבר שהוציא נאסר באכילה כדין טריפה שחוטא, ואין מועילה לו
6 שחיטת האם אלא רק לטהרו מידי נבילה אבל לא להתירו באכילה.
7 והסתפק אילפא, אם הוציא העופר את ידו בין שחיטת הכימן
8 הראשון של אמו לבין שחיטת הכימן השני שלה, מהו דין יד זו.

1 ספק דומה לענין טהרה מידי נבילה: וְאִמְרִינָן, וכי ספיקו זה של רבי
2 זירא לְאִי תִיֵּינּוּ כספק דְּבָעֵי אֵילְפָא בדין שחיטת עובר. שכן הלכה
3 בידינו, שהעובר כל זמן שהוא במעי אמו הרי הוא נותר בשחיטתה.
4 אבל אם הוציא את ידו או אבר אחר החוצה קודם שנשחטה, אותו